Eşti tu gata, dacă Domnul ar veni astăzi?

Apocalipsa 19.7,8

A.J. Atkins

© SoundWords, Online începând de la: 09.08.2019, Actualizat: 09.08.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 19.7,8 „(19:7) Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să-I dăm glorie, pentru că nunta Mielului a venit şi soţia Lui s-a pregătit. (19:8) Şi i s-a dat să se îmbrace în in subţire, strălucitor şi curat“, pentru că inul subţire sunt faptele drepte ale sfinţilor.“

> **Apocalipsa 19.7,8:** Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să-I dăm glorie, pentru că nunta Mielului a venit şi soţia Lui s-a pregătit. Şi i s-a dat să se îmbrace în in subţire, strălucitor şi curat, pentru că inul subţire sunt faptele drepte ale sfinţilor.

Introducere

Domnul vine! Şi El vine, aşa cum credem noi, foarte curând (Apocalipsa 3.11 „(3:11) Eu vin curând: ţine cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa.“). Aceasta pare să fie pretutindeni convingerea fermă a creştinilor spirituali. A trecut aproape un secol[1] de când în creştinătate a răsunat strigătul: „Iată, Mirele”. Începând de atunci semnele s-a înmulţit ca număr şi importanţă. Acum ele sunt foarte numeroase. Deja lumea simte demult că ceva trebuie să aibă loc. Biserica (Adunarea) nu are nevoie de semne, însă ele apar şi sunt ca nişte semnale luminoase şi atenţionează pe toţi care au ochi să vadă, că s-a apropiat ora arătării revenirii vizibile a lui Hristos. Dacă răpirea sfinţilor precede revenirea vizibilă a lui Hristos în putere şi glorie mare, atunci semnele apropierii ultimului eveniment trebuie să fie şi semnele apropierii ceasului răpirii, conform cu 1 Tesaloniceni 4.

Făcut potrivit

Deoarece venirea Lui este aşa de apropiată, se pune cu mare urgenţă întrebarea: „Suntem noi gata?”

Într-un anumit sens este aşa pentru fiecare credincios adevărat, căci noi citim: „Mulţumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină” (Coloseni 1.12). Da, ca „spălaţi, sfinţiţi şi îndreptăţiţi în Numele Domnului Isus şi prin Duhul Dumnezeului nostru” fiecare sfânt este pregătit pentru răpire în glorie, şi în această privinţă niciodată el nu va fi făcut mai potrivit, căci aceasta este o chestiune cu totul a harului divin. Nici o lucrare, pe care noi am putea-o face, nu are vreo însemnătate în privinţa aceasta. Dreptul nostru la glorie constă numai în sângele lui Hristos şi în nimic altceva.

A fi practic potrivit

Există însă şi o altă latură. Dacă citim corect Scriptura, găsim că există şi o vrednicie practică, o pregătire a inimii şi o îndreptare a drumurilor, pe care le arată mai multe pasaje. Citim de exemplu, printre altele: „Nunta Mielului a venit şi soţia Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19.7). Această pregătire, ca toate celelalte, este rodul harului, bazat pe marea lucrare de la Golgota, dar deoarece este o pregătire practică are ca premisă o lucrare în care este necesară conlucrarea noastră. Căci ia seama la cuvântul: „s-a pregătit”. Aceasta este ceea ce vrem să accentuăm, o chestiune serioasă şi urgentă de cea mai mare importanţă pentru fiecare creştin născut din nou.

Să privim mai îndeaproape ce include în sine acest „s-a pregătit” şi cum are loc această pregătire. Înainte de toate este o pregătire a inimii şi a sentimentelor. Cunoaşterea profetică a Cuvântului este bună şi chiar necesară. De asemenea şi diferenţierea adevărului referitor la administrarea timpului este esenţial pentru înţelegerea corectă a lucrurilor credinţei. Însă Domnul se uită în primul rând la dragostea şi dorinţa după El. Nimic nu poate înlocui lipsa acestora. Dar dacă este prezentă dragostea, atunci cu siguranţă aceasta se arată într-o aşteptare cu bucurie a revenirii Sale (1 Tesaloniceni 1.9,10 „(1:9) pentru că ei înşişi istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi şi cum v-aţi întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiţi unui Dumnezeu viu şi adevărat (1:10) şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morţi, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.“), într-o străduinţă în a-I sluji, şi în aceea că avem un simţământ pentru ceea ce este cu adevărat important pentru El.

Este deci bine să ne punem din inimă şi sincer întrebarea: Este ceva între inimile noastre şi El? Sunt lucruri ascunse în sufletele noastre? Am planificat noi lucruri care fac ca gândul la venirea Sa să fie amânat în inimile noastre? Suntem noi încurcaţi în afaceri, de care cu plăcere dorim să fim eliberaţi dacă am şti că El ar reveni mâine? Suntem noi legaţi cu anumite străduinţe, cu prietenii neplăcute sau cu lucruri care ne-ar face să ne ruşinăm la venirea Lui? El să ne dea har să fim bine pregătiţi în privinţa aceasta şi, dacă este necesar, în prezenţa Lui să fim curaţi, pentru ca noi să trăim în dragoste de El cu inimi care nu ne condamnă şi să ne ostenim cu râvnă să-I fim plăcuţi, şi să aşteptăm cu bucurie Împărăţia şi gloria Lui. Aceasta înseamnă, spus pe scurt, să fim pregătiţi în privinţa sentimentului nostru.

Haina de in subţire

Însă aceasta nu este totul. Citim cu privire la soţia Mielului: „Şi i s-a dat să se îmbrace în in subţire, strălucitor şi curat, pentru că inul subţire sunt faptele drepte ale sfinţilor.” (Apocalipsa 19.8). „Inul subţire” aminteşte de Cortul întâlnirii, unde a ocupat un loc bătător la ochi şi se referea la Hristos şi prezenta curăţia Lui desăvârşită şi nepătată ca „Cel drept”. Cât de mult iubeşte El dreptatea şi urăşte fărădelegea. Însă aici în cartea Apocalipsa vedem că ceea ce era adevărat fără îngrădire cu privire la El, a devenit adevărat în ceea ce priveşte starea pentru aceia care vor fi veşnic alături de El. Haina, pe care ei o vor purta atunci, se pregăteşte acum. Orice acţiune dreaptă, făcută pe pământ de cei sfinţi, adaugă ceva la ţesătură şi la frumuseţea ei. Se spune: „Soţia Lui s-a pregătit”, şi în Psalmul 45.14 „(45:14) Ea va fi adusă Împăratului în veşminte brodate; fecioarele care o urmează, însoţitoarele ei, îţi vor fi aduse.“ se spune: „Ea va fi adusă Împăratului în veşminte brodate”. Hainele sunt acele lucruri cu care noi apărem înaintea altora. Simbolic ele vorbesc despre umblarea noastră şi de drumurile noastre. Domnul doreşte să fim într-o activitate care arată că noi suntem gata şi cu privire la comportarea noastră.

Însă comportarea, umblarea şi drumurile sunt ceva exterior şi mărturisesc despre ceea ce noi suntem lăuntric. De aceea o stare lăuntrică potrivită este la fel de necesară ca şi una exterioară, sfinţenia la fel de mult ca şi dreptatea. De aceea citim: „Oricine are speranţa aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3). „Fără sfinţenie nimeni nu va vedea pe Domnul”, aceasta este o necesitate absolut necesară, şi totuşi, potrivit gloriei harului lui Dumnezeu noi vom fi ca El, căci „Îl vom vedea aşa cum este” (1 Ioan 3.3). Perspectiva aceasta – şi cât de mare este acest „nu s-a arătat încă ce vom fi” – este o speranţă care

ascunde în sine o putere minunată de transformare şi are efect curăţitor. Este cu adevărat o speranţă binecuvântată, dar şi una curăţitoare. Noi trebuie să fim pregătiţi şi din punct de vedere al caracterului, şi dacă medităm la această speranţă şi îi oferim loc să ne influenţeze, atunci aceasta va realiza acea curăţie personală, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.

Candele pregătite

Dorim apoi să ne ocupăm cu un alt gând referitor la a fi pregătit, care este necesar cu privire la revenirea Domnului. El este cuprins în parabola cu cele zece fecioare din evanghelia după Matei 25. Este adevărat că această parabolă vorbeşte despre Împărăţia cerurilor şi nu despre Biserică (Adunare) şi că fecioarele nu simbolizează Biserica. Însă pe de altă parte cele zece fecioare prezintă o relaţie, în care sunt aduşi aceia care aparţin Bisericii. Din acest motiv această parabolă are să ne spună şi nouă ceva. Citim: „Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat şi şi-au pregătit candelele." Fecioarele chibzuite aveau candele, aveau untdelemn, era lumină, dar lumina a ajuns difuză, deoarece fitilul nu era în ordine. Are puţină valoare să aduci fitilul în ordine, dacă nu este untdelemn, şi invers, dacă untdelemnul este prezent trebuie şi fitilul să fie în ordine, dacă lumina trebuie să strălucească. Lumina vorbeşte despre mărturie. Noi suntem puşi ca lumină, ca să luminăm în această lume întunecată, „prezentând Cuvântul vieţii". Facem noi aceasta? Dacă nu facem, nu este atunci în zadar toată cunoştinţa noastră despre venirea Domnului? Căci numai atunci când ne comportăm corespunzător acestui adevăr este prezentă acea putere, cum nu este alta asemenea ei, ca să influenţăm poporul lui Dumnezeu cu privire la Evanghelie.

Aşa cum citim în Apocalipsa 22.17 „(22:17) Şi Duhul şi Mireasa spun: „Vino!" Şi cine aude să spună: „Vino!" Şi cine însetează să vină; şi cine vrea să ia apa vieţii fără plată." , mireasa în armonie cu Duhul strigă: „Vino!" Însă apoi ea priveşte şi la necazul din lume şi strigă: „Cine însetează, să vină!" Acesta este ultimul strigăt al Evangheliei în Scriptură, şi locul unde se află este deosebit de impresionant. Fie ca noi toţi, individual sau în părtăşie, să avem har să dăm la o parte tot ce împiedică strălucirea luminii, ca să fim o mărturie permanentă despre Hristosul care va veni, care a rezolvat toate nevoile noastre şi care este suficient de mare şi de milos ca să rezolve nevoile lumii. Să luăm seama, ca să audă de venirea Lui şi cei din jurul nostru. Numai Dumnezeu ştie cât de mulţi dintre ei se vor trezi în ultimul ceas prin mărturia acestui adevăr. În felul acesta vom fi pregătiţi cu privire la mărturie, şi când Îl vom vedem, inimile noastre nu ne vor condamna.

Rebeca ca simbol al Bisericii (Adunării)

În final vrem să facem o aluzie frumoasă, pe care ne-o dă relatarea despre Rebeca. Chiar dacă nu este exact simbolic, totuşi istoria ei este un indiciu frumos referitor la Biserică, care este călăuzită prin pustie de către slujitorul credincios, ca s-o aducă împreună cu fiul preaiubit al tatălui. Pentru ea a sosit momentul când lunga călătorie s-a sfârşit şi de departe a văzut pe acela a cărui mireasă va fi în curând. Citim acolo că ea s-a coborât de pe cămilă şi şi-a luat voalul ca să se învelească. Dacă privim peste acest obicei oriental, nu vedem noi în aceasta castitatea adevăratei dragoste din zilele noastre? Vedem în jurul nostru aşa de multe biserici false laodiceene, care în delirul mare al bogăţiei lor aparente se laudă şi în autoînşelarea lor şi

lipsa lor de ruşine dau pradă lumi lucrurile lor sfinte. Este o mare mângâiere să şti că adevărata Biserică, Adunarea lui Dumnezeu, care în curând va fi răpită, devine tot mai mult conştientă de revenirea apropiată a Mirelui ei. Inima ei bate mai tare, ea are dorinţa să fie o însoţitoare potrivită Lui, ea se pregăteşte, se îmbracă.

Fie ca noi să avem parte de har, ca în concordanţă cu aceasta să învăluim în moartea Sa eul nostru, tot ce ne oferă prestigiu ca oameni în carne. Şi dacă Domnul nostru va veni, fie ca noi să fim pregătiţi având sentimentul dragostei şi adorării. Să facă Domnul ca inimile alor Săi de pretutindeni să fie profund mişcate de venirea Sa şi să se pregătească, ca astfel să fie gata pentru El în ceea ce priveşte simţămintele, comportarea, curăţia, mărturia şi sensibilitatea. Totul, repetăm aceasta, este prin har, însă acest har, care ne dă un drept desăvârşit şi în mod desăvârşit poartă grijă, lucrează în noi, aşa că prin Duhul Sfânt se arată o pregătire practică şi o stare corespunzătoare pentru locul pregătit dinainte pentru noi, care este al nostru deoarece facem parte din aceia pe care El îi numeşte „Biserica Mea”. Fie ca noi să fim un popor pregătit pentru Domnul.

Adnotare

[1] Remarca redacţiei: Articolul a fost scris înainte de 1930.

Tradus de la: Bist du bereit wenn der Herr heute käme?

Titlul original: „Sind wir bereit?“
din *Der Dienst des Wortes*, anul 8, 1930, pag. 54–60

Traducere: Ion Simionescu